



Uit het hart

Dayenne Zwaagman

Email: dayenezwaagman@me.com

Dayenne Zwaagman (32), 31 jaar Fontan en ruim een jaar TCPC- patiënt, is geboren met een univentriculair hart en een verkeerde aansluiting van de grote vaten. Voor de Cordiaal schrijft ze dit jaar een blog over de mooie en minder mooie ervaringen als hartpatiënt.

Na de operatie

Boem, boem. Stevig voel ik het samenknijpen in mijn borstkas. Boem, boem. Boem, boem. Een hartslag. Mijn hartslag. Het voelt als een brok in mijn keel die me in de weg zit.

Voorzichtig probeer ik mijn hand die naast mijn lichaam ligt naar mijn buik te schuiven. Het vingertopje van mijn wijsvinger bereikt het kuiltje van mijn navel en met mijn hele hand voel ik dat mijn onderbuik op en neer gaat.

Boem, boem. Boem, boem. Mijn bed komt met een harde dreun tot stilstand.

Allerlei piepjes hoor ik, variërend in toonhoogtes, na elkaar en dwars door elkaar heen. Een zachte, vriendelijke vrouwenstem vertelt dat ik op de IC ben en dat het nu kwart over drie in de middag is.

Intussen wrijft de vrouw met een vinger over mijn wang. Ze vraagt hoe ik mij voel, of ik ergens pijn heb. Plots is daar het besef: ik heb de verbouwing aan mijn hart overleefd! Hoe is het mogelijk? Ik heb dit weer doorstaan. Ik leef nog! Zit die beademingsbuis nog in mijn keel?

Oké, nu niet in de stress schieten. Weet je nog? No, I don't even know if I'm alive. I'm a fighter and I ain't gonna stop. Flitsen van diverse songteksten razen als een malle door mijn hoofd. Om mijn licht versnelde ademhaling en hartslag te onder-

drukken, mag ik nu echt niet in de stress schieten. Op dit moment was ik toch voorbereid? Ik wist toch wat me te wachten stond als ik uit de narcose zou ontwaken, hier op de IC?

Ik inhaleer een paar keer diep en probeer mijn ogen te openen. Aan de wand tegenover mijn bed vinden ze via de spleetjes een klok. Ik kan het niet uitstaan dat ik het zojuist meegedeelde tijdstip niet helder in zicht krijg. Ik blijf naar de wijzers staren in de hoop dat mijn zicht verbetert. Die rottige klok. Tijd is zo belangrijk voor mij. Ruim acht uur heeft het hele OK-team vandaag voor mij moeten zorgen. Mijn geest wil de missende gedeeltes zo snel mogelijk begrijpen, want ik moet het vanaf nu echt allemaal weer op eigen krachten gaan doen.

In de hoop het wat warmer te krijgen, probeer ik mijn tenen onder de strakgetrokken dekens te bewegen. Boem, Boem. Boem, boem. Mijn slag is niet licht versneld meer te noemen. Wat ik nu precies voel, valt moeilijk te plaatsen. Een beheerst, vertraagd of juist langzaam ritme? Volgens mij voel ik af en toe zelfs een hapering. Mijn hartslag lijkt even te blijven hangen, staat een moment stil. Om dan vervolgens weer in rap tempo op hol te slaan. Een drukkend gevoel op mijn borst. Met mijn onregelmatig voelbare hartslag in mijn keel begint ook mijn licht versnelde adem-

haling binnen enkele seconden zwaarder en zwaarder te worden. Mijn lijf beeft. Alsof het een bliksemschicht nodig heeft om de boel van binnen te resetten.

Boven het hoofdeinde van mijn bed hangt de monitor, waarop lampjes sneller beginnen te flikkeren en de piepjes steeds luider mijn gehoor lijken binnen te dringen. De spieren in mijn kaken trekken zich samen, waardoor ze op slot lijken te gaan. Ik kreun, schraap mijn keel en zeg met schorre stem tegen het onscherpe beeld dat ik van de vrouw voor mij zie, dat ik nergens pijn heb, maar vreselijk misselijk ben. Gauw weet ik nog uit te spreken dat mijn ritme niet goed is. Kort doet een opgejaagde trilling mijn ritme even later weer enigszins aangenamer aanvoelen. Opgelucht voel ik al mijn spieren als een pudding die op een bord uit elkaar valt het matras in zakken.

Maar hey, ook dit kan ik aan, spreek ik mezelf bemoedigend toe. De focus van mijn hartslag verleg ik weer naar mijn tenen en ik wiebel er wat mee. Voorzichtig til ik mijn voet een stukje omhoog en leg die op mijn andere scheenbeen. Verdorie, wat is die voet koud. Terwijl ik al wrijvende over mijn been mijn voet probeer te verwarmen, krijgen mijn ogen de klok weer in het zicht. Zie ik nu dat het bijna kwart voor vier is?